LIVIU RADU
Proces neverbal

Judecătorul avea pielea de culoare foarte închisă, era îmbrăcat într-o robă neagră, stătea pe o estradă acoperită cu pluş negru şi ţinea în mână un ciocan din lemn de abanos. În semiîntuneric, ochii şi dantura lui păreau de-un alb exagerat, strident, şocant.

— Ce cazuri mai avem astăzi? întrebă judecătorul, cu o voce moale, catifelată, care exprima oboseală şi plictiseală, dar şi indiferenţa celui care cunoscuse atâtea manifestări extreme ale vieţii, încât nu-l mai impresiona orice.

— Cazurile publice s-au încheiat, onorată instanţă, răspunse grefierul.

— Bine. Atunci evacuaţi asistenţa şi să trecem la cazurile confidenţiale.

Aprodul se agită de formă. Nu avea pe cine să evacueze, sala era goală, nu asistase nimeni la procesele acelea din miez de noapte, dar procedura trebuia respectată.

— Onorată instanţă, asistenţa a fost evacuată! raportă el, cu glas dogit.

— Grefier, daţi citire primului caz confidenţial!

— Primul caz – şi singurul din această zi, domnule judecător. Statul împotriva lui Billy Kidd şi Theodore Roosevelt Johnson. Proba numărul 1 şi singura: procesul verbal al secţiei 3 poliţie metropolitană.

— Să se citească proba.

Grefierul tuşi, îşi îndreptă ochelarii şi începu, cu glas monoton şi depersonalizat:

Proces verbal, care v-a fost încheiat azi, 12 iunie 2056

Noi, sergenţii Take Marinescu şi Raul Romero, avertizăm:

Indivizii Billy Kidd şi T.R. Johnson (*a se vedea*

cazierul) *v-or intrat în magazinul de băuturi din strada 7, în jurul orei douăzeci. Kidd va scos pistolul şi va cerut banii din casă. Vânzătorul, Sung Lee, va deschis sertarul şi va tras bancnotele afară. Johnson va cerut să le pună într-o pungă de hârtie. În acel moment va intrat în mogazin Howard Herbst, agent imobiliar, căsătorit, doi copii. Johnson îl va văzut şi îi va cerut să se culce pe podea. Kidd va luat banii, se va gândit un moment şi va împuşcat pe casier în cap. Lee va murit pe loc. Johson va strigat: Ce faci, prostule, tâmpitul care abia a intrat ne poate identifica! Kidd va răspuns: Împuşcă-l şi pe el! Iar Johnson îl va împuşcat de trei ori. Herbst va murit în drum spre spital.*

Semnat: Marinescu T, Romero R, clarvăzători sergenţi

Data semnăturii: 11 iunie 2056.

— Cazul mi se pare clar, mormăi onorabilul judecător, fără să-şi alunge plictiseala – sau, poate, doar extrem de obosit. Procesul verbal a fost predat la timp?

— Cu douăzeci şi patru de ore înaintea întâmplării evenimentelor, onorată instanţă. Procedura a fost respectată.

— Bine. S-a efectuat analiza semantică a procesului-verbal?

— Am primit raportul expertului judecătoriei, onorată instanţă.

— Citeşte-mi numai concluziile şi scuteşte-mă de toată păsăreasca de specialitate.

— *Nu există nicio ezitare, clarvăzătorii folosesc continuu în descrierea evenimentelor perfectul viitor* (*viitorul definitiv*), *deci nu încape vreo îndoială că faptele se vor desfăşura altfel decât aşa cum au fost descrise.*

— Delincvenţii au fost arestaţi?

— Acum o jumătate de oră, onorată instanţă.

— Bine. Deci omor deosebit de grav. Fără premeditare. Câte cincisprezece ani, fără posibilitatea

eliberării condiţionate înainte de cinci ani. Executorul este prezent?

— Prezent, onorată instanţă, răspunse un bărbat alb – de-un alb nesănătos, clorotic, cu păr blond, tuns scurt, şi cu ochelari cu ramă groasă, neagră.

— Vei avea grijă de victimele cazului pe care abia l-am judecat. Rugămintea mea – este doar o rugăminte, dar aş fi încântat să aflu că ai ţinut seama de ea – este ca execuţia victimelor să aibă loc fără violenţe inutile şi cât mai aproape de momentul morţii previzionate. Pentru că, zise judecătorul cu glas plin de gravitate, nu-i drept să răpim oamenilor clipele de viaţă care le-au fost dăruite de Dumnezeu! Nici să modificăm viitorul.

Şi judecătorul izbi cu ciocanul de abanos în tăblia mesei, provocând un bubuit surd, sec, impersonal şi indiferent, ca o concluzie implacabilă şi iremediabilă a destinului.

Liviu Radu